

mindelige Regler om saadanne Viljeserklæringer og behøver ikke særligt at udtales i Loven.

Da der let kan være Uoverensstemmelse mellem Kommittenten og Kommissionæren om, hvorvidt Kommissionæren paa Grund af Aftale eller endnu mere som Følge af Sædvane er berettiget til at udføre Hvervet ved Selvindtræde, er det i Paragrafens 2det Stykke paalagt Kommittenten at reklamere, saafremt han fra Kommissionæren har modtaget Underretning om Selvindtræde og vil gøre gældende, at Kommissionæren ikke var berettiget til at udføre Hvervet paa denne Maade. Saafremt Reklamationen er berettiget og sker i rette Tid, er Følgen, at Hvervet anses som ikke udført, og Kommittenten vil desuden eventuelt kunne fordrø Skadeserstatning af Kommissionæren, fordi denne har udvist Forsømmelighed ved ikke paa et gunstigt Tidspunkt at udføre Hvervet ved Aftale med Tredjemand. Reklimationsbestemmelsen i § 41 angaar alene det Tilfælde, at Kommittenten vil gøre gældende, at Kommissionæren overhovedet ikke var berettiget til Selvindtræde ifølge Reglen i § 40. Den omfatter altsaa ikke det Tilfælde, at Kommittentens Indvending mod Selvindtrædet gaar ud paa, at Kommissionæren ikke har opfyldt Formforskrifterne i § 41, 1ste Stykke, idet han f. Eks. har afgivet ubestemt Meddelelse om, at Hvervet er udført, og først senere har meddelt, at han selv er Køber eller Sælger; ved at anvende den i dette Tilfælde vilde let Betydningen af Bestemmelsen i Paragrafens 1ste Stykke svækkes. Heller ikke kommer § 41 til Anvendelse, naar Kommittenten vil gøre gældende, at Kommissionæren ved Prisberegningen eller paa anden Maade har tilsidesat hans Interesser. At han i saadanne Tilfælde er pligtig at reklamere, følger imidlertid af § 20 og af Henvisningen til denne Paragraf i § 42, 2det Stykke i Slutningen.

Reklamationen skal ske „uden ugrundet Ophold“. Dette Udtryk bør her fortolkes strengt, dels for at afskære Kommittenten fra at spekulere paa Kommiss-

ionærens Bekostning, og dels fordi det er af stor Vigtighed for Kommissionæren snarest muligt at faa Kundskab om, at Kommittenten ikke vil finde sig i Selvindtræde. Han bliver maaske derved i Stand til endnu i rette Tid at udføre Hvervet paa anden Maade ved Afslutning af en fyldestgørende Aftale med Tredjemand.

§ 42.

Idet Selvindtræde i § 40 er betegnet som en Maade af at udføre Hvervet paa, ligger allerede deri, at Kommissionæren skal varetage Kommittentens Interesser i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Udkastets § 7 og følgende Paragrafer, forsaavidt disse kunne komme til Anvendelse. Paa Grund af den særlige Fristelse for Kommissionæren til ved Selvindtræde at tilsidesætte Kommittentens Interesser for sine egne, har man dog fundet det rettest i § 42, 1ste Stykke særligt at indskærpe Kommissionæren denne Pligt.

I Paragrafens 2det Stykke har man anset det nødvendigt at give visse nærmere, men ingenlunde udtømmende Regler om Prisberegningen, et Spørgsmaal, der har givet Anledning til megen Tvivl, da det ganske særligt er i denne Henseende, at Kommittentens og Kommissionærens Interesser komme i Konflikt med hinanden. Nogle af disse Tvivlsspørgsmaal har man ment at burde løse, men iøvrigt maa det stedse erindres, at de mere almindelige Bestemmelser om Prisberegningen i Udkastets §§ 8 og 9 finde Anvendelse ved Siden af de specielle Forskrifter i nærværende Paragraf. Naar det saaledes i første Punktum bestemmes, at Kommissionæren i alt Fald ikke maa overtage Godset til lavere Pris eller levere det til højere Pris end den, som var gangbar paa det Tidspunkt, da han afgav Erklæringen om Selvindtræde, betegner den gangbare Pris her kun den yderste Grænse, som Kommissionæren kan gaa til i Kommittentens Disfavør, jfr. Udtrykket „i alt Fald“. Kan Kommittenten saaledes paa vise, at Kommissionæren, da Selvindtræde fandt Sted, har haft et for Kommittenten